

en i Fiskeriforhold og navnlig i Lovgivningsforhold ganske særlig kyndig og indviet Mand. Nu er jeg betænkelig derved og vil derfor indskrænke mig til en svag Antydning af denne Side af Sagen. Denne kyndige Mand har nemlig udtalt, at det var en uheldig og ulogisk Inddeling, man hidtil har brugt i vor Fiskerilovgivning; det var uheldigt at dele den i en Lov om Ferskvandsfiskeri og en Lov om Saltvandsfiskeri, idet der gives ikke faa Vande, med Hensyn til hvilke det vil være yderst vanskeligt at bestemme, om det er ferskt Vand eller salt Vand. Der gives endog saa Vande, der føre det gamle Navn „Fjord“ — hvilket viser, at de have været Saltvande —, som nu dels ved Naturens, dels ved Menneskehaands Indgriben ere blevne forvandlede, ikke blot til Brakvande, med Hensyn til hvilke det altid kan være tvivlsomt, til hvilken Side de skulle henregnes, men til Vande, som utvivlsomt maa kaldes ferske. Hvorledes skulle saadanne Vande behandles? Det er ikke altid let at sige, og dog er det maaske ikke saa vanskeligt, som naar man kommer til Brakvandsarealerne, der ere meget store og omfattende og meget forskellige med Hensyn til Saltholdighed, saaledes at en vis Klasse af dem i Virkeligheden nærmest maa karakteriseres som Ferskvandsarealer, andre af dem som Saltvandsarealer. Min Hjemmelsmand vil derfor have en ganske anden Inddeling — og ganske overfladisk ser det for mig ud, som om der er en ikke ringe Logik i den, maaske større Logik end i den, der nu bruges —, han vil nemlig have en Inddeling af alle Vande i dem, der høre ind under privat Grundrethshøjhed, og dem, der høre ind under Stats-højhed. I sin Almindelighed vilde vel denne Inddeling falde sammen med den anden, men man vilde undgaa paa visse Omraader at komme i Tvivl med Hensyn til, hvad der er Ferskvand, og hvad der er Saltvand, idet det altid vil være let at afgøre, hvor der er privat Grundejerret over et Vand, og hvor Statens Ret begynder.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg slutte. Jeg gentager mit Ønske om, at det maa lykkes denne Gang at bringe Sagen til en god og lykkelig Ende, saaledes at den kan blive til virkelig Gavn og Glæde for vore Fiskerier baade paa Øerne og i mit Hjemland.

Kofoed: I det foreliggende Lovforslags § 4, sidste Stykke, gives der Beskyttelsesregler for faststaaende Fiskerired-

skaber under Bornholm, og det kan jeg for saa vidt ganske billige. Men disse Regler ere blevne forstaaede i det mindste af de bornholmske Fiskere, som om de havde en vidererækkende Betydning, hvad de egentlig ikke have, da den allerstørste Del af de faststaaende Fiskeriredskaber ved Bornholm ikke anbringes paa Søterritoriet, men udenfor dette, og denne Lov gælder jo kun for, hvad der er dansk Søterritorium. Jeg vil derfor tillade mig at henstille, om der ikke kunde arbejdes hen til at faa internationale Regler, hvorved der ogsaa kunde opnaas Beskyttelse for faststaaende Fiskeriredskaber, som anbringes længere ude i Østersøen. Jeg tror, det vil have sin Betydning.

Jeg skal dernæst med et Par Ord omtale § 15 i det foreliggende Lovforslag, hvor der foreskrives forskellige Mindestemaal for de forskellige Arter af Fisk, saaledes for Rødspætter 8 Tommer og for Pighvarrer $10\frac{1}{4}$ Tomme, regnet fra Snude-spidsen til Haleroden. Naar vi saa læse længere frem i samme Paragraf, indrømmes der der forskellige Lempelser med Hensyn til Rødspætter, som ilandbringes paa Østersøens aabne Kyster, idet det der er tilladt at gaa ned til $6\frac{1}{2}$ Tomme. Dog maa saadanne Fisk ikke udføres til København eller Helsingør, men kun bruges i de nærmest tilgrænsende Kommuner eller ogsaa forsendes direkte til Udlandet. Endnu længere fremme i Paragraffen findes der en Bestemmelse om, at det en vis Tid af Aaret ogsaa i Esbjerg kan tillades at ilandbringe Fisk af den nævnte ringere Størrelse, idet Landbrugsministeren bemyndiges til at fastsætte det nærmere om Salget af disse Fisk. Der bliver altsaa rimeligvis i Esbjerg en større Frihed til at forhandle smaa Rødspætter end den, der gælder ved Østersøens Kyster. I Paragraffens næstsidste Stykke indeholdes der endelig en almindelig Bemyndigelse for Landbrugsministeren til, hvor det gøres nødvendigt, at nedsætte de foreskrevne Mindestemaal, saaledes for Pighvarrens Vedkommende indtil 9 Tommer. Nu er det, saa vidt mig bekendt, ad videnskabelig Vej godtgjort, at de Rødspætter, som fanges i Østersøen, altsaa ovre ved Bornholm, ikke ere af den Art, som findes i Limfjorden, Kattegat og Vesterhavet, det er nemlig godtgjort, at de førstnævnte ikke have saa mange Ryghvirvler som de øvrige. Det forekommer mig derfor at være lidt haardt, at man ikke har Lov at forhandle de bornholmske Rødspætter, fordi de ikke ere saa store